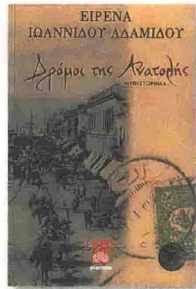

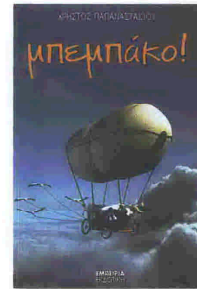
«**Η ΠΑΡΑΛΙΑ ΤΗΣ ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ**», Πέτρος Στεφάνος, εκδόσεις: «**Το Ροδακίο**» (ποίηση). Δείγμα γραφής: «...Δεν κατηγορώ τους μικρούς σταθμούς / εμφανίζονται στο πουθενά. / Δεν με απασχολεί εξάλλου / αν ο σταθμάρχης τους βγήκε στη σύνταξη. / Τα εισιτήρια που εκδίδονται εκεί / είναι ανακυκλώσιμα. / Ακόμη και αν το τρένο σταματήσει / δεν θα κατεβώ. / Δεν θα γνωρίσω ποτέ προσωπικά / το συγκεκριμένο σταθμό / και χιλιάδες άλλους. / Πουλιά θα κλωσούν στη σκεπή του / με μεγάλη τάξη. / Είναι και η θέα του οροπεδίου / όταν προσπερνώ την αποβάθρα. / Δεν προσβλέπω σε αλλαγές σπουδαίες. / Ειδικά στις σιδηροτροχιές». Νοσταλγεί υπόγειο. Κάνει ποίηση μέσα από... αντιπονητικές εικόνες. Εγκλωβίζει με το βλέμμα του εικόνες της καθημερινότητας δένοντες τις με φιλοσοφικούς στοχασμούς. Ερωτοτροπεί με τη μελαγχολία. Ερωτεύεται τη θλίψη. Αποκωδικοποιεί τα... μηνύματα. Αναρωτιέται. Ψάχνει εκεί που λίγους θα βρεις να το κάνουν. Προσδοκά. Κι ως διαβεβαιώνει για το αντίθετο...

«**ΔΡΟΜΟΙ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ**», Είρενα Ιωαννίδου Αδαμίδου, εκδόσεις: «**Διόπτρα**». Μετά το εκπληκτικό «**Το Αηδόνι της Σμύρνης**» η Κύπρια συγγραφέας, που έχει απίστευτο συγγραφικό έργο και ανάλογες διακρίσεις διεθνώς φτιάχνει μια ακόμα ιστορία ζωής παίρνοντας τους «**Δρόμους της Ανατολής**», δρόμους δύσβατους και δύσκολους για τους ήρωες που ωστόσο αντέχουν, αντίθετα ίσως απ' ό,τι θα περίμενε κανείς. Κι όχι μόνο αντέχουν, αλλά... δημιουργούν, χαίρονται, πετυχαίνουν υπερβαίνοντας τη θλίψη, αλλά και τους ίδιους τους εαυτούς τους. Ο Βασίλης Παπαμίρης είναι μόλις έξι χρονών όταν χάνει ό,τι πολύτιμο μπορεί να έχει ένας αδελφός για να μοιραστεί τα... όνειρά του, τα μυστικά του, το... παιχνίδι του. Μια απώλεια που θα σημάδεψει την οικογένειά του. Πεισματάρης και έξυπνος, παιδί του μόχθου και του αγώνα, αντιμετωπίζει αντρίκια τα... χτυπήματα της μοίρας νικώντας τις... «**κακές μάγισσες**» που θα βρεθούν στο δρόμο του, αποδεικνύοντας πως όταν υπάρχει δύναμη και αγάπη η ζωή έχει πάντα χαρές που σε περιμένουν...

«**ΑΥΡΙΟ, ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΧΩΡΑ**», Σώτη Τριανταφύλλου, εκδόσεις: «**Πατάκης**». Παιδικές μνήμες ακαλίζει η συγγραφέας, μνήμες που μαζί τους είναι δεμένες όχι μόνο οι καλές και κακές στιγμές μιας οικογένειας, αλλά κι αυτές μιας χώρας, κι ύστερα μιας... άλλης. Ένας μπαμπάς που δουλεύει πολύ και αντέχει να 'ναι με όλους γλυκός. Μια μαμά που φαίνεται ν' αγαπάει περισσότερο από εκείνον το... ποτήρι με το ουίσκι, αλλά κι αυτόν που με τις ώρες μιλάει στο τηλέφωνο. Αυτόν που την κάνει πιο όμορφη. Πιο... όμορφη ή πιο άσχημη τελικά; Αθήνα, δεκαετία του '60. Γλέντια, ξενύχτια, αναψυκτήρια και βεγγέρες, αλλά και κομπρεσέρ και μπουλντόζες και μυστικά σε μια οικογένεια, όπως μπορεί να συμβαίνει και σε μια άλλη και σε μια άλλη. Αγκαλιές, φιλήματα, χαρές, γέλια, κλάματα, εφορίες, φυλακές, έρωτες, τύψεις, πολλές τύψεις σε ένα τοπίο μαγικό που οι μεγάλοι συναγωνίζονται τα παιδιά στις... αταξίες, αλλά και στις απορίες. Όλοι μεγαλώνουν. Κι όλοι μένουν παιδιά. Με τον κόσμο ν' αλλάζει, να μεταμορφώνεται, να εξελίσσεται και κάπου βαθιά ίσως να παραμένει ίδιος.

«**ΜΠΕΜΠΑΚΟ!**», Χρήστος Παπαναστασίου, «**Εμπειρία Εκδοτική**». Κατά τη διάρκεια της κήσης μέχρι και λίγες μέρες μετά τον τοκετό ένας πατέρας κρατά και αυτός το δικό του ημερολόγιο. «**Τα δευτερόλεπτα που ακολούθησαν περιείχαν ποσότητες από άγνωστα συναισθήματα, τα οποία μπόρεσα να κάνω λέξεις πολύ αργότερα.** Όμως, αποδεικνύεται περίτρανα ότι η προοπτική υπερέχει σε φόρτιση από την πραγμάτωση μιας κατάστασης, αφού όταν είδα τα 2 θετικά τεστ δεν ενίωσα κανένα λίγωμα, ούτε συγκίνηση, ούτε ξύπνησε μέσα μου κάτι πατρικό που υποθετικά κοιμόταν. Απλώς ήπια μια καινούργια γουλιά». Ένας πατέρας που όσο περνά ο καιρός μαζί με την αγωνία της συζύγου του κάνει μικρές αναδρομές, διαπιστώνει, παραδέχεται, νιώθει τις δικές του μικρές και μεγάλες ενοχές, βάζοντας βότσαλο βότσαλο τη δικιά του έγνοια και ευθύνη σε αυτό που λέγεται πατρότητα. Ποιος είπε ότι οι άνδρες δεν έχουν ευαισθησίες σε ανάλογα θέματα; Ένα βιβλίο γραμμένο με ρεαλισμό αλλά και ευαισθησία για το μεγαλύτερο δώρο της οικογένειας.